

18-е в житті Віктора Добридень

Віктор Добридень. Простий, скромний, як колись казали, радянський хлопець. Десять років учився в одному класі з ним і його сестрою Танею. В їхньому будинку святкували випускний вечір, зустрічали вранішнє сонце над рікою...

18 квітня 1986-го року першого проводжали в Армію (недаремно слово це пишу з великої літери). Тоді, на відміну від сьогоднішніх часів, туди брали всіх: і кульгавих, і сліпих. У нас на вулиці був юнак в окулярах, зір ну так собі - радіотелемайстер. Питають: п'яти вмієш? Значить, «годен», - і зарахували в ракетні війська...

Ну та про Віктора Добридень. Через Львів потрапив у Кушку, в «учебку» артилерійського полку. Після закінчення направили в піхотний полк, у мінометну батарею на

Буремні вісімдесяті... Зараз їх називають по-різному, але найчастіше - «перестроєчними». Розвалювали, стріли, перестроювали, та не в тому суть... Просто на долю тих, чий роки молодості й змужніння припали на цей період, випало так багато життєвих іспитів. І ось 15 лютого відзначають День вшанування учасників бойових дій на території інших держав. Ця тема мені не чужа, тому що ті, кого знав і знаю багато років, пройшли цими дорогами. Восени 1986-го нас, 39 хлопців Сарненського району, через Здолбунів, потім Львів доправили в Ашгабат, в «учебку». А повернулись додому, як потім дізнались, тільки 36. Один зложив голову в Сирії, а двоє - в ДРА, так званому Афгані. Мене, як кажуть, минула чаша сія, тому що вночі розбудив Юрій Леснік (зараз ветеран і нагороджений орденом Червоної зірки) і поставив в якийсь стрій. Так потрапив завозити військові вантажі в той самий Афган (у те самісіньке пекло). Про Юрія вже була публікація в «Сарненських новинах», тому на сторінках газети розповім ще про одного з тих, кому довелося пройти ці пекельні випробування...

водчиком. І так півтора року провів на заставі, охороняв дільниці доріг. Однокласник виявився таким небагатослівним, що всю інформацію доводилось витягувати, як кліщами... Уже пізніше Вітя розповів, що має 8 бойових виходів: у Шиндані, провінції Герат, два на Кандагар і ще один - на Мусак-Ала...

У Шиндані зустрічався зі ще одним однокласником - Петром Мелешуком, який там проходив службу в рембатальйоні. Вийжджали на дільниці доріг на ГАЗ-66, важкі тягачі тягнули техніку. Бувало, там же, в «броніках», і спали.

Запам'яталось чогось, як у дні з 1987 на 1988 в Кандагарі стали на позиції, і почався шалений обстріл із ракет і безвідкатних гармат. Загинув тоді один солдат, ще трьох поранили. Тяжко дивитись: щойно був такий життєрадісний

хлопчина, жартував, жив повноцінним життям - і враз в якийсь момент його вже немає. Важко усвідомлювати це, як і те, хто й навіщо посилав нас туди. Скажімо, в одній із телепрограм молодий чиновник прямо сказав: «Я вас туди не посилав, і немає чого мені тут диктувати...». Справедливо, але ж і нас ніхто не питав!

Повернувся додому Віктор також 18, але вже липня, 1988 року. Пізніше, також 18, але вже 1990 року, одружився з дівчиною з села Зносичі Аллою. У першого з нашого класу гуляли на весіллі. У 1991 народилася донька Ольга (зараз уже порадувала й внучкою Дариною). В 1993 - ще одна донька, яку назвали Марією. І теж ошасливила внуком Степаном. А вже у 2004-му з'явився на світ ще й синочок Василь.

Робочий шлях Віктора теж не назвеш легким: не було тоді засад бізнесу, тільки зараз це модно. А тоді: відучився в Рокитнівському училищі на зварника, півроку трудився на Хмельницькій атомній станції, потім - у вагонному депо залізничної станції Сарни. Пропрацював майже 20 років. Та життя інколи вдарить так, що й не чекаєш. І саме по здоров'ю: ампутували ногу. А жити потрібно... Через рік і два місяці - другу...

Ось, власне, і вся розповідь. Але... Яка все-таки сила волі в людини! Нині, за направленням від управління праці та соціального захисту населення РДА, ветеран проходить стаціонарне лікування, на протезному заводі йому виготовили протези, і вчиться ходити заново... Дуже прикро, що на всілякі шоу в нашій державі грошей вистачає, а от про тих, кому потрібна державна опіка, згадують лише напередодні відповідних дат.

P. S.

Коли вже друкував матеріал, заглянув син і запитав: «От Ви, батьку, скрізь бували й такі шляхи пройшли. А фотографій немає?». І от як пояснити сучасній молоді, яка має мобільники з вмонтованою камерою, що для нас навіть прості фотоапарати були розкішшю. Проте якимось на телеекрані транслювали кадри: потопав пароплав, а дехто замість того, щоб рятувати людські життя, знімає все на камери... Натомість такі, як Віктор Добридень й інші, хто пройшов тернистими дорогами негараздів, не задумуючись, допомагати кинулися б, а не фотографувати. Вони - ветерани, і знають справжню ціну людського життя... Тож хай приймуть поздоровлення зі сторінок газети в цей знаменний день.

**Михайло КАБАНЕЦЬ,
с. Немовичі.**